

K rekursu obchodního gremia v Č. zrušil zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím výměr I. stolice, poněvadž pro výjimečné udělení dispense od průkazu způsobilosti podle § 13 a) odst. 6 není zde vzhledem k majetkovým a výdělkovým poměrům st-le ohledu hodných důvodů.

Uvažuje o stížnosti do toho podané, musil se nss předem zabývatí otázkou, má-li uchazeč o dispens podle § 13 a) odst. 6 živn. řádu vůbec za určitých předpokladů nárok na to, aby dispens mu byla udělena, neboť jen v tom případě mohl by odepřením dispense býti dotčen ve svých subjektivních právech.

Podle cit. zákonného ustanovení může výjimečně živn. úřad I. stolice, aby umožnil určité osobě přechod od některého ze zaměstnání v tomto předpisu uvedených k samostatnému provozování některé ze živnosti uvedených v § 38 živn. řádu a na průkaz způsobilosti vázaných, udělití dotčené osobě dispens od předložení průkazu způsobilosti, jestliže osoba ta byla v onom zaměstnání činna nejméně 5 roků.

Ze znění tohoto předpisu plyne, že živn. úřad smí uvedenou dispens udělití jen tehdy, když uchazeč splnil předpoklad, na který udělení dispense jest vázáno. Naprosto však nelze z něho dovodití, že za splnění tohoto předpokladu úřad dispens udělití musí. Ze slov zákona »živn. úřad může výjimečně« spíše vysvítá, že jde o dispens v pravém slova smyslu, t. j. o výjimečné oprávnění úřadu, jehož úřad za daných předpokladů sice použítí může, ale použítí nemusí (srov. Boh. A 7379/28). Zákon klade zde určité meze úřadu jen pro případ udělení zmíněné dispense, neomezuje však úřad nijak v tom případě, chce-li dispens odepřítí, zejména nestanoví, že v případě existence důvodů zřetele hodných úřad žádanou dispens udělití musí.

Je-li tomu tak, pak nemůže uchazeč o dispens podle § 13 a) odst. 6 živn. ř. odvozovatí z tohoto ustanovení pro sebe nějaký nárok na udělení dispense, proti jehož porušení by se mohl bránití stížností k nss-u, neboť úřad může odepřítí dispens podle svého úplně volného, ničím neomezeného uvážení. Proto stěžuje-li si Josef C. proti odepření dispense, jest stížnost jeho bezdůvodná a bylo jí zamítnoutí.

Č. 10.745.

Církevní věci. — Řízení před nss-em: * Katolický biskup na Slov. není ani za platnosti zák. č. 122/1926 Sb. legitimován ke stížnosti na nss do rozhodnutí referátu min. škol. v Bratislavě, kterým odepřeny byly duchovnímu platy od státu.

(Nález ze dne 30. září 1933 č. 16.100.)

Prejudikatura: Srov. 5615/26, 5378/26, 5773/26, CCLXXXVIII/26.

Věc: Dr. Pavel J. v T. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o kongruu a pensi duchovního.

Výrok: Stížnosti se odmítají pro nepřípustnost.

Důvody: Nař. výnosy odňal žal. úřad Imrichu H., řím.-kat. faráři ve St. nárok na kongruální platy podle zák. č. 122/1926 Sb. a vl. nař. č. 124/1928 Sb., a to prvním nař. rozhodnutím na dobu tří roků, druhým pak doživotně.

O stížnostech, podaných do obou nař. rozhodnutí uvážil nss: — — —

Nálezem Boh. A 5773/26 (srovnej též Boh. A 5378/26, 5615/26, CCLXXXVIII/26) vyslovil nss právní názor, že řím.-katol. biskupu na Slov. nedostává se legitimace k obraně proti odnětí jakýchkoli platů od státu, přiznaných katolickému duchovnímu jeho diecése, a to proto, ježto nároky na takové platy přísluší toliko duchovnímu ve správě duchovní, nikoliv však jeho církevní vrchnosti.

Zmíněný nález týkal se ovšem doby před vydáním zák. č. 122/26, leč nss setrvává na názoru tam vysloveném, protože i norma právě citovaná, zachovávajíc nad to do jisté míry (§ 6 zák. č. 122/26) v platnosti normy dosavadní, vychází opět z toho, že nárok na kongruu a výchovné u duchovenstva církví kongruálních — o jaké se i v daném případě jedná — náleží přímo duchovnímu, jímž také má býti uplatňován, při čemž od něho také požaduje zvláštní kvalifikaci osobní pro kongruu určité výše. (Srov. zejména § 1 a 3 zák. č. 122/26 a contrario § 5 u církví a náboženských společností zákonně uznaných, avšak nekongruálních). Stejně jest tomu i s odpočivnými a zaopatřovacími platy podle § 2 zák. č. 122/28, neboť jen o tyto se v daném případě jedná, jak plyne z nař. rozhodnutí z 5. prosince 1930, citovaného i v druhém rozhodnutí z 11. prosince 1930. I zde dostává se subj. nároků toliko duchovnímu (srov. § 2 zák.).

Ale pak jsou stížnosti apoštolské administratury v T., resp. biskupa Dra Pavla J., brojící proti tomu, že duchovnímu jeho diecése byly odňaty platy, vyplývající ze zák. č. 122/26, nepřipustnými a slušelo je odmítnouti podle § 2 zák. o ss, aniž bylo možno zabývat se jednotlivými námitkami stížností, které se ostatně ani nesnaží legitimaci st-le nějak podepříti.

Č. 10.746.

Pojištění nemocenské: I. * Je-li smluvena mzda hodinová a není-li zaměstnanec denně stejný počet hodin zaměstnán, jest denní mzdou podle § 12 zák. č. 221/1924 Sb. v původním znění podíl mezi mzdou za určité období (týden, měsíc) vydělanou a počtem jeho pracovních dní. — **II.** Pro otázku, podle kterého zákona (zák. č. 221/24 v původním znění nebo novely č. 184/28) jest posuzovati nárok pojišťovny na náhradu podpůrného nákladu, jest rozhodnou doba, kdy vznikl pojistný případ, nikoliv doba, kdy došlo k realizaci nároku pojištěnce na dávky.

(Nález ze dne 30. září 1933 č. 16.116.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 9289/31.

Věc: Josef Sch. v M. proti zemskému úřadu v Praze o sociální pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Platebním výměrem okr. nemoc. pojišťovny ve V. byly Josefu Sch., staviteli v M. — st-li — předepsány doplatky pojistného za 26 dělníků a za dobu uvedenou v konsignaci, k platebnímu výměru připojené, úhrnem v částce 551 Kč 60 h, a to z důvodu, že dotyční za-